

ГОЛОС України

Влада — Радам!

Газета Верховної Ради Української РСР

◆ № 24 ◆ Вівторок, 5 лютого 1991 року ◆

Ціна 5 коп.

Дякувати долі, нам є що втратити, окрім своїх кайданів.
Хоча б і те, з чого вони виробляються.
Однак з того ж самого роблять і шаблю, і учнівське перо.
Ми обрали — перо.
І написали: руда й вугілля України належать Україні.
І вона вирішуватиме — що з цим робити й що з цього робити.
Відтак ні наша руда, ні наше вугілля — не полегшали.
Але, як кажуть, своя ноша — не тягне!
Фото Миколи КОЗЛОВСЬКОГО. Старшого.

ЦЕНТРАЛЬНИЙ Комітет Компартії України вступив із заявою, в якій дається відповідь на запитання: бути чи не бути Союзу РСР. У ній викладається його бачення цієї проблеми і шляхи її розв'язання.

УПРИМІЩЕННІ Івано-Франківського міськвиконкому на 51-у добу припинили голодування віруючі і священнослужителі Української православної церкви. Вокм вимагали окремого приміщення для своїх богослужінь. Конфлікт улагоджено. Виконком Івано-Франківської міськради передає віруючим у безплатне користування строком на три роки приміщення колишнього дитячого садка по вулиці Пушкіна.

Кієвська міська Рада народних депутатів прийняла рішення, яким забороняється використання території столиці України військовослужбовцями, озброєння стрільницею зброєю.

Обговорення Указу Президента читайте на 6-й стор.

Вимога дня — ЕФЕКТИВНЕ ЕКОНОМІЧНЕ ПІВРИБНІЖУВАННЯ

Л. Кравчук виступив на Всесвітньому економічному форумі в Швейцарії

ГОЛОС України

Газета Верховної Ради
Української РСР

Головний редактор
Сергій ПРАВДЕНКО

Редактори:
Олександр БІЛИК
заступник головного
редактора

Анатолій ГОРЛОВ
заступник головного
редактора

Олександр СМЕЛЬНИЙ
член-кореспондент
АН УРСР

Володимир КРАСНОДІМСЬКИЙ

Леонід САМОЙЛЕНКО
заступник головного
редактора

Сергій СИДОРЕНКО
заступник головного
редактора

Анатолій СОЛОНСЬКИЙ

Мітій СІДА
відповідальний
секретар

Засновник —
Верховна Рада
Української РСР

Адреса редакції:
УРСР, 252047,
Київ-47, вул. Метельова, 4

Рухомі
не рецензуються
і не повертаються.

Друки авторів
публікуються у «Голосі
України» на запити
збігаються з точністю
до редакції.

Індекс 60955.
Тираж 165.650.
Переводиться між
рік 19 нр. 80 ном.

Газета виходить
5 разів на тиждень.
У вівторок —
на 6 сторінок,
середу, четвер,
п'ятницю та суботу
— на 16 сторінок.

Перша половина дня 2 лютого на Всесвітньому економічному форумі в місті Давос була присвячена проблемам політичного та економічного розвитку СРСР та союзних республік. В цей час відбувалося пленарне засідання форуму на тему «Інтеграція СРСР та його союзних республік у міжнародне співробітництво», яке йв відомий політичний діяч принц Садруддін Ага Хан.

На засіданні виступили Голова Верховної Ради Української РСР Л. М. Кравчук, Голова Верховної Ради Естонії А. Ф. Ройталь, голова Союзу науковців та професіоналів асоціації СРСР А. Вольський, голова Ленінградської міської Ради народних депутатів А. О. Соболев.

Обговорення цих питань відбувалося за участю всіх учасників форуму і транслювалося за допомогою місцевих супутників зв'язку у всіх країнах всіх континентів Землі.

На початку виступу А. І. Вольський зробив зауваження, в якій наголосив на гуманістичних цілях Всесвітнього економічного форуму, викликаючи велику зацікавленість СРСР у ефективній допомозі з його боку насамеред у створенні ділового механізму у пов'язанні до ринкової економіки і запитів всіх учасників форуму на спеціальне присвячення цих проблемам симпозіуму, який відбувається в Москві у червні 1991 року. Він зачитав привітання учасникам форуму від Президента СРСР М. С. Горбачова.

В ході засідання відбулась цікава, कामа гостра дискусія, яка показала і спільні точки зору, і наявні розбіжності його учасників у пов'язанні на подальший шлях соціально-економічного розвитку країни та республік.

Але в одному вони були єдині: економічна інтеграція як Союзу, так і його республік у світове співтовариство, активна участь у європейських процесах є сьогодні найбільшою потребою, без реалізації якої неможливий вихід країни економіки з того кризового стану, в якому вона опинилася.

Особливу увагу учасники форуму приділяли позиції з цих питань України, як однієї з найбільших республік Радянського Союзу.

Голова Верховної Ради УРСР Л. М. Кравчук у своєму виступі відзначив, що в сучасну світову історію ввійшли десятиліття XX сторіччя, яке уявляє як період завершення холодної війни, перебудови та інтенсивного формування нової інтеграції в Європі. Однак розвиваються ці процеси неоднозначно і суперечливо. З одного боку — наявність прагнення до інтеграції і створення міцного об'єднання європейських країн, а другого — складні відторгнуті процеси в країнах Східної Європи, у ч. 1 в нашій країні, які серйозно неповають не тільки нас, а й усе світове співтовариство.

Не буде перебільшенням сказати, що сьогодні найваж-

вотретья проблема — чи бути Союзу РСР як єдиній державній структурі, або бути то на інші принципи. На жаль, односторонні відповіді на це складне питання немає ще і на Україні. Однак більшість у парламенті виступає за збереження Союзу, але не на старих принципах, які скомпрометували себе, а за створення дозволу нового Союзу, як Союзу суверенних держав, повноправних членів світового і європейського співтовариства.

Саме з цих позицій підкреслює Л. М. Кравчук, ми однією з майбутніх місць України на світовій арені. В останньому десятилітті XX сторіччя, що почалося в нашій республіці, безсумнісно, повинна остаточно вирішити свою історичну долю як суверенна держава Європи. Це означає вільного вибору своєї політичної та економічної системи і національного самоназначення. Без України, як і без інших суверенних держав, які входять в СРСР, європейська інтеграція не може бути завершеною, збалансованою і ефективною. Вона не має великої історичної перспективи.

Тепер у політичному, економічному і соціальному житті України відбуваються не оборотні зміни. Головна з них — затвердження справжнього державного і економічного суверенізму. В липні 1990 року II повний парламент прийняв Декларативну про декларативну суверенітет. Усі політичні сили, представлени в парламенті, єдині в неприйнятті будь-яких спроб інтеграції в Союз. Декларативні зв'язки з воєю не пояснювались. А такі спроби мають місце як з боку певних сил всередині країни, так і з боку деяких політичних сил Заходу.

Ми не раз хотіли б підкреслити у цьому зв'язку, що Декларативна про державний суверенітет є правомочною формою волевиявлення народу України. Вона спрямована на захист його корисних інтересів і якомога міцно ущемляла права та інтереси інших народів.

Поряд з Декларативною про державний суверенітет закріплює також статус Закону про економічну самостійність Української РСР, який являється остаточний вибір принципово коної економічної системи республіки, а саме — соціально орієнтованої ринкової економіки, проголошеної економічними і правничими форм власності, включаючи приватну власність на засоби виробництва, закріплює права громадян на вільний вибір своєї власної економічної політики, створення власної бюджетної, податкової і банківської систем, вільного одностороннього ринку робочої сили, інвестицій і цінних паперів.

Ми сподіваємося, що цей комплекс заходів допоможе нашій республіці зайняти належне місце у світовій і європейській економічній співдружності. Адже сьогоднішня Україна є першою в Європі по відношенню до випуску чавуну, сталі, міне-

ральних добрив, виробництва тракторів і цукру, другою по випуску вина, вугілля, третьою — по виробництву металопрокатних верстатів, електроенергії і цементу.

У той же час по дуповому виробництву предметів народного споживання ми значно відстаємо від розвинутих країн. Незадоволений попит на економічному ринку України величезний і продовжує зростати, що створює соціальну напруженість.

Однак в умовах повної відкритості економіки і міжнародної економічної інтеграції ці недоліки структурного розвитку можуть і повинні бути використані як резерви, які знову відкрили можливості.

Ми готові до широкотного співробітництва в таких найважливіших пріоритетних секторах економіки, як розв'язання проблем комерційної обігрової промисловості, переробки сільськогосподарської сировини, використанні мінеральних запасів, розвитку індустриї туризму, комп'ютеризації й інформатизації народного господарства та інших.

На нашу думку, реальний шлях такого співробітництва — створення спільних підприємств і інших економічних зв'язків, які, наприклад, Закарпатська, Одеська, Чорнобильська, Азовська, Кримська, Донська та інші області України.

Тепер республіці завершено 176 спільних підприємств, із них в фірми розвинутих західних країн 120, у тому числі європейських. Це, на жаль, не тільки не відповідає так великим можливостям, що їх має Україна.

Особливо важливе значення для нас мають питання, пов'язані з ліквідацією наслідків аварії на Чорнобильській АЕС. І тут ми не тільки звертаємося із закликом надати благодійну допомогу, а й сподіваємося на зацікавлену участь у цій відповідальній роботі членів ділових людей західних країн.

Парламент України розробляє і готується прийняти цілий пакет нових законів, які стануть достатньою правовою базою для розв'язання всіх цих проблем. Може йти про Закон про основи зовнішньоекономічної діяльності, Закон про економічний кодекс УРСР, створення власного Національного і Акціонерного банків.

У недалекому майбутньому Україна вийде в число золотодобувних країн, що дасть можливість нагромадження власних золотих запасів і резервів.

Ми робимо все необхідне, сподіваємося, що цей комплекс заходів допоможе нашій республіці зайняти належне місце у світовій і європейській економічній співдружності. Адже сьогоднішня Україна є першою в Європі по відношенню до випуску чавуну, сталі, міне-

ральних добрив, виробництва тракторів і цукру, другою по випуску вина, вугілля, третьою — по виробництву металопрокатних верстатів, електроенергії і цементу.

Поряд з постійною готовністю розв'язати різноманітні зв'язки із Заходом для нас пріоритетними і життєво важливими залишаються всі форми й напрямки економічного співробітництва з якими суверенними республіками: Росією, Вілорусією та іншими, наприклад, така ефективна форма як досторонній безпосередній угоди про приватизаційні зв'язки, що закладають економічну основу нового Союзу — Союзу суверенних держав.

Україна готова підприємств і до спільного політичного, економічного та правового простору, що складається в новій Європі в результаті Хельсінкських процесів і припинення холодної війни. Як велика суверенна європейська держава з великим потенціалом позитивного впливу на загальну ситуацію, ми готові внести нашу республіку в європейський склад у формуванні і розвитку європейських політичних та економічних структур, наповнення їх діяльністю новим змістом і змістом.

У своїх виступах під час дискусій, відповідаючи на численні запитання Л. М. Кравчука, наголосив, що республіка повинна відкрито відкрити економіку, а тому чітко економічної. Відносна воля має зайняти місце місцевих міжнародних аргументів, які відповідають б її економічному потенціалу та реальній вазі у світовому та європейському співтоваристві.

Л. М. Кравчук закликав представників світового бізнесу до конкретного співробітництва у різних сферах економіки республіки, сприяючи гарантії ефективного вкладення західного капіталу в Україну.

Відповідаючи на запитання учасників форуму, Голова Верховної Ради УРСР докладно розповів про рішення ради щодо ліквідації аварії на Чорнобильській АЕС. Незважаючи на велику роботу, яку проводив уряд республіки в цьому питанні, ситуація лишилась важкою, що не може не непокоїти людей, які проживають на забруднених територіях.

Л. М. Кравчук щиро подякував ООН, її органам, установам та організаціям за ту важку допомогу, яку вони надавали і надають у цій благородній справі. Він висловив сподівання, що це міжнародне співтовариство буде поглиблювати, виходячи на новий організаційний та технічний рівень.

Значне місце під час дискусій приділялось питанням сучасного становища у Прикарпаттях шляхом подальшого розвитку перебудови в Радянському Союзі.

Нор. Утринформ.

— Пасажирів, увага, — оголошує водій тролейбуса № 30, що прямує у напрямку Кірова у Києві. — У зв'язку з початком роботи сесії Верховної Ради зупиняю «Вулиця Садова» відкиньтесь. Наступна — «Вулиця офіцерів».

— Отак, знай наших, — коментує хтось із пасажирів.

— Чого там, увесь би рух в місті зупинили, — пропадає хтось.

Пробираюся до води, бо часу до відкриття засідання сесії у мене залишається обмаль.

Можливо все ж таки зупиниться, — звертаюся до «нормочов».

Зупинюся, якщо покладете мені 40 карбованців. Це розмір штрафу за порушення наказу — не зупинятися.

«Сорок — дорого, їду до «Вулиці офіцерів». Біжу підтюпцем білями й пізвучини, благополучно минаючи кордон завішаних міліціонерів. Центральний під'їзд і двері в ньому, в яд протомом минулих двох сесій заходили усі — і депутати, і журналісти, і запрошені — нічого несподіваного не передбачили. Перепускає аркадація нагогого. П'ятьох нічотує хлопців у цивільному.

— Ні, вам як перший під'їзд. Тут проходять тільки депутати.

Сперечається марно. Хлопці у цивільному, мабуть, теж виноували наказ. Покирну їду до першого під'їзду. Він порг. Завалена 6 — дробини, а «присино». Подумалося, цікаво, в який я йшла разом з депутатом, до входили 6 ми теж через різні двері?

За кілька хвилин розпочинається пленарне засідання. Піднімаюся сходинками на третій поверх. Там на балконі протомом минулих двох сесій сиділи журналісти, де кому зручно, бо з балкону не зась зал можна бачити. Іду на «касіди» місце. Засі!

Тільки через бокові двері. Там тепер жожа пресси. Такий наказ, — терпаче пояснює хлопець у цивільному.

А коли на засіданні заговорили про те, що треба змінити порядок висвітлення засідань засідань сесії Верховної Ради, задалося, що хтось усе детально пролунав, починаючи із зупинки «Вулиця Садова». Якщо театр починається з вішалки, то пленарні засідання угра-

Парламентська хроніка

НЕ ВІДГОРОДЖУЙТЕСЬ!

Письмо парламенту з анулювання зупинки, бокових дверей для журналістів, а завершуються для громадян республіки двома дивними ре-

портажами по телебаченню після 22-ї години. Прямує до парламенту, де майже

ється присвятити пленарним засіданням, а понад 50 — роботи депутатів у комісії, щоб внести на загальну повноту опрацьовані законопроекти. Це значить, що «чуби-тися» депутати будуть у робочому порядку, а перед телекамерою виглядатимуть, з точки зору парламентської етики, так, щоб ні в кого й підозра не виникла щодо відсутності консенсусу, що нікому й на думку не спадає назвати засідання «гирмарком». Можливо, коли так буде насправді, то і виступів на публіку не буде, а натовп депутатів своєю роботою поступово доводитимуть виборцям, що вони не відірвалися від громади, йдуть про неї. Зараз, коли дожила все так неспокійно, коли Указ за Указом, як грим серед зими, то одна надія залишається на рідний український парламент, на кожне слово, на кожну думку, що пролунають у тому залі на Кірова. До того ж, парламент РР-СР транслює свою роботу по другій програмі ЦТ. Не треба відгороджуватися. Не треба брати під контроль тільки не, нехай навіть і Президент, подумав би зупинити цей Закон про пресу. Бо вінні кожна необоронна дія, що іскри на дикці з порохом. Бо кожна коза вже була у своєму сітілі.

Світлана ПИСАРЕНКО,
парламентський кореспондент «Голосу України».

КОРОТКО З ЛИСТІВ

«На Україні всі партії мають бути рівними а яка стане авардарною — покаже життя. Партії, борючись за авторитет, зможуть, хоча й по-своєму, продемонструвати свою прихильність до народу України».

А. АРТЕМЧУК.

Житомир.

«Мені дуже подобається, як говорять українською мовою Л. Кравчук, але вважаю, що він докладає мало зусиль, щоб і інші українці так розмовляли. Велике прогавило до нього: відкривати більше технікума і музичні навчальні українською мовою».

А. ТКАЧЕНКО.

Суми.

«...Я за соціалізм, але тільки, коли земля належить селянам й приватна власність, щоб кожен селянин був хазяїном на своїй землі. Продаж землі заборонити не п'ятидесяти років або до старості. Заводи і фабрики віддати робітникам без винятку, як і землю. Іншого соціалізму я не бачу».

В. ПОГОРІЛИЙ.

Дніпропетровськ.

«Віра — це стимул життя, рух».

Ми сьогодні переживаємо всілякі матеріальні дефіцити, дефіцити совісті, людяності. Але аби кожного члена Батьківщини, системи, яка а нас поширюється, а ідеали своєї партії не підлягає сумніву».

П. ДІДИНДЕНКО.

с. Затишье
Фрунзійського району
Одеської області.

Вітаємо!

ВРУЧЕННЯ НАГОРОД

2 лютого перший заступник Голови Верховної Ради УРСР І. Площ зручна нагородити директором Нижньодніпровського трубноробного заводу Дніпропетровської області А. Козловському, голові колгоспу «Росія» Володарського району Долинської області К. Омельянюку, яким присвоєно звання Героїв Соціалістичної Праці, ордени Трудового Слави і ступеня урядового «Знаменитий Київського виробничо-торгового підприємства» об'єднання імені Рози Люксембург В. Мотий і лавковому комплексної бригади Одесь-

кого верстатобудівного виробничого об'єднання Б. Школюк, ордена Трудового Червоного Прапора — генеральному директору Маріупольського металургійного комбінату «Азовсталь» О. Булайди.

Величій групі виробничників, учених, юристів, лікарів, журналістів зручно нагородити знами про присвоєння поточних звань СРСР, УРСР, Почесні грамоти і Грамоти Президії Верховної Ради України РР-СР.

І. Площ тепло привітав нагороджених, побажав їм нових успіхів у праці.

В Естонії свій референдум

Провести 3 березня 1991 року свій референдум — таке рішення прийняв Верховна Рада Естонії на засіданні 29-ї сесії. Там, що досяг до цього дня 18-річного віку і постійно проживає в республіці, буде запропоновано відповісти «так» чи «ні» на запитання: «Чи хочете ви відновлення державної самостійності і незалежності Естонської Республіки?»

Питання про референдум обговорювалося протомом трьох днів. Було запропоновано три варіанти постанови, але в результаті голосування прийшов проєнт ріш, що була запропонована Президією Верховної Ради Естонії і дороблена узгоджувальною комісією.

Щодо військовослужбовців, то брати участь у референдумі дозволено, а лише чотирном — депутатам Верховної Ради республіки.

Чому референдум призначений на 3 березня? Відповідь дана Прем'єр-міністром республіки Е. Саулааром і опублікована в газеті «Вечірній Таллінн». У ній, зокрема, говориться, що одержано телеграму від Р. Нішанова, а мій говоритися, що питання референдуму, призначеного на 17 березня, обговорюватимуться 1 лютого на Раді Федерації. Деякі республіки, як передбачається, проголосують за збереження єдиного Союзу, а в деяких республіках керівництво повинно створити

відповідні умови. Це може означати, що коли республіка не зможе створити умов, то для цього придуть представники з центру. Е. Саулаар вважає, що в Естонії вже давно повинні були провести свій референдум. Якщо його встигнуть провести до московського, то тим самим поставять Союз перед фактом. Москва, звичайно, може заперечувати результати референдуму, підірвати прем'єр, але урешті шп знати-ме про наше рішення.

На сесії прийнято також постанову Верховної Ради республіки «Про взаємодію збройних Сил СРСР у перехідний період» (ТАРС).

СІ «АКУЛИ» ЕДОТОРКАНИМИ

мість до
Управ-
ку МВС
не від-
нали з
Маючи
зможли б
злочинця,
раз по-
ї, то від-
знав би
світу —
грабни-
скрізь і
гелбані,
ігрових
поведінка
мооті, і за
поведінки,
лення до
розмо-

іозі з ор-
ності
Тут
робота,
Хоча й
моти», на-
бесіди.
ласоруч-
ного зло-
до страш-
ляли, по-
Як ви
був,

займався
тунками,
ніколи не
здобут-
и я ділю-
по ро-

різні, ко-
товаришам
ека, —
працо-
Чи був
особливо
операцій.
Виходи-
тські ро-
зарані
на екза-
ку, лише
венність.
ставав уже

ВНОВУ ІЙСЬКА СПРАВА»

алочинам
е строку
нінни бу-
увани, —
ондентові
ний про-
е Скан-
ла Італій-
іхали в
на запро-
проку
закор-
СР. Мега
розкрити
зани з
італь-
жовців у
1943
тому Іта-
ушила по
мінальну
о з нами
і радян-
Львів ми
і звіт
боту. Спі-
юристів
ведемо
е зали-
ознами-
ментами,
проку-

Львові,
мас гу-

після операції, коли згаду-
вав подробиці, повертався
подумки до сім'ї, до дітей...

— Ви ненавиділи тих,
кого затримували?

— Ніколи не було нена-
висті ні до вбивць, ні до на-
сильників. Я завжди дивив-
ся їм в очі. Це треба бачи-
ти: очі злочинця — його ду-
ша, ніякого «детектора брех-
ні» не треба. Ненавидів я
своїх «підпільних» хіба що
на початку справи. Думало-
ся: візьму от я тобі по-
кажу... Пам'ятаю — ловили
ми злочинця, який узимну
нападав на жінок, дівчаток,
гвалтував і залишав розділ-
нними на снігу. Взяли ми
його, — до речі, щодо ва-
шого попереднього запита-
ння, я його впізнав інтуїт-
но, — а він одразу «розко-
лося», почав блавити: «Ти-
льки не розстрілюйте...»
Мені було огидно. А ще професі-
онали, мабуть, завжди від-
чували моральне полегшен-
ня від того, що взяли саме
того злочинця.

— Із судовим вироком ча-
сто не погоджувалися?

— Було таке, особливо за
тяжкі злочини. Але суд є
суд, він говорить від імені
держави.

— Ваше звання, нагоро-
ди?

— Полковник. Маю шість
медалей і близько тридцяти
разів відзначався за виконан-
ня конкретних справ.

— Детективи любите чи-
тати, в кіно дивитися?

— Не дуже. Особливо
фільми — там фактиче
завжди бачить, де «шито бі-
лими нитками».

Люблю читати Сіменона,
Конан-Дойля. У першого по-
добається побудова версій, у
другого — початок розсліду-
вання з огляду місця злочин-
у. Богумил Райнов змало-
вує цікаві ситуації.

Вів бесіду
спеціальний кореспон-
дент «Голосу України»
Володимир СКАЧКО.

— Нуль уваги —

ВАНТАЖЕ ВКАЗІВКИ БОЧКАМИ!

Працівники Одеського пор-
тового холодильника республі-
канського об'єднання «Укр-
плодоовочбути» із сарназом
жартують: «Київ що — «за-
ізіюмисля»? Справа в тому, що
з травня минулого року тут
змушені зберігати... 73 тонни
іранського ізіюму. А ще — 14
тонн сирійського іжіюру, 31
тонну іранського нурагі, 26 тонн
сухих в'єтнамських бананів,
близько тонни югославського
чорносльну.

— Чому не відвантажуюте
дефіцит? Зіпсується ж! — пи-
тають працівники холодильника.

— Та вже псується, — від-
казують, — а відвантажувати
будь-кому не маємо права:
потрібна рознарядна «Укрпло-
доовочпрому».

В Одесі зберігається товар,
за який ян на місцевому При-
возі, тан і на нівісній Бесса-
рабці виледаєш грубі гроші,
чесний радянський людині не
притаманні. А в Києві сидить
нерівний дядько з «Укрплодо-
овочпрому». Ян цербер на сі-
ні...

Георгій ВОРОТНЮК,
власний кореспондент
«Голосу України».

— Запитання з місця —

ПІЛЬГИ НА БЕНЗИН

До редакції надходять ли-
сти від інвалідів війни і
праці, в яких вони запиту-
ють, які є пільги на бензин
для автомашин і мотоцико-
лосів у зв'язку з переходом
до ринку.

— Нині, — відповідає на
цей запит заступник началь-
ника управління обслугову-
вання інвалідів, ветеранів
війни і праці Мінсоцзабезу
УРСР Р. Шклярова, — ком-
пенсація витрат на бензин,
ремонт і технічне обслугову-
вання автомашин і мотоци-
лосів регламентується спіль-
ним рішенням Міністерст-
ва фінансів і Державного ко-
мітету СРСР по праці і з
соціальних питань. Ним пе-
редбачено:

— Інвалідам Великої Ві-
чизняної війни та іншим ін-
валідам з числа військово-
службовців, які безплатно
отримали автомашину «Запо-
рожець» або придбали авто-
машину інших марок, інвалі-
дам війни першої і другої
груп, які мають у користу-
ванні або на правах особистої
власності будь-яку автома-
шину, виплачувати компенса-
цію в розмірі 260 карбован-
ців на рік.

— Інвалідам Великої Ві-
чизняної війни та іншим ін-
валідам з числа військово-
службовців, а також інвалі-
дам з числа робітників, кол-
госпників і службовців, які
отримали мотоциклі без-
платно або на пільгових умо-
вах, — 108 карбованців на рік.

Спільним листом Міністер-
ства фінансів УРСР і Міні-
стерства соціального забез-
печення УРСР від 18 січня
ц. р. інвалідам війни і праці,
а також інвалідам з дитин-
ства, які мають право на от-
римання мотоциклів, а
придбали у власне користу-
вання автомашину, передба-
чено також виплачувати ком-
пенсацію на бензин і техніч-
не обслуговування транспор-
ту 260 карбованців на рік.

Г. НЕКРАСОВА,
кор. Укрінформ.

— Виставки —

УРОКИ ІСТОРІЇ В ІСТОРИЧНОМУ МУЗЕЇ

Ми — єдина в світі краї-
на з непередбаченим мину-
лим. Цей жарт, хоч і набув
шаленої популярності, не ви-
кликає й крихти гордості за
цю винятковість, бо він —
гіркий. Те, чим ми завжди
так пишалися — наша солід-
ність, наша ґрунтовність, на-
ша об'єктивність нашої ж
історичної науки, виявилася
міфом. Позасторичним.

Творився він у високих
кабінетах. Тасувалися факти,
події, явища, вигадувалися
закономірності, підносились
або нівелювались постаті,
переписувались історії ці-
лих народів. І в цілому
вчення за інше, об'єк-
тивне, і мали ми його ре-
вно засвоювати: у школах, ін-
ститутах, на кафедрах та в
архівах...

Виставка «Символика Ук-
раїни: походження, традиції,
доля» відкрилася в історич-
ному музеї Києва. Допитли-
вий і небайдужий знайде для
себе тут чимало, затятий і
непримиренний — ще біль-
ше. Усім тут є над чим по-

думати. Ні, я не вважаю, що
виставна розставляє оті чис-
ленні крапки над «і». Ця за-
пекла і тривала дискусія,
котра точиться і на дитячих
майданчиках, і на «дорос-
лих» — великих, двоїмен-
лих, мабуть, дістанеться у
спадщину ще й нашим ону-
кам. Минули часи тих, хто

брав на себе сміливість бу-
ти абсолютно правим (у зна-
ченні справедливим). Треба
чесно і неупереджено розбі-
ратися в минулому, щоб не
повертатися до нього: істо-
рія — жорстока вчителька...

Олександр КЛИМЕНКО.
Фото автора.

Факт і коментар

ВИЯВЛЯЄТЬСЯ, МОЖНА...

ВИДАВАТИ КНИЖКИ І В ПРОВІНЦІЙНОМУ МІСТІ
ДУБНО

Побутує веселий вислів:
«Якщо зась, але дуже хо-
чється, то можна». Жарт,
звичайно, але як приміряти
до життя — суцільна правда.

Взяти ситуацію з папе-
ром. Гвалт стоїть у республі-
ці: ні на чому друкувати
книжки! Редакції газет і
журналів задихаються! А
жюристи «Союздруку» тим ча-
сом уже починають тріщати
від усіляких видань, які
плодяться, здається, швид-
ше, ніж кролики в Австралії.
Один стріже купони на
детективах, другий — на
сексі, третій пригортає публі-
чну політичний анекдота-
ми... І всім вистачає паперу.

Ну а якщо не враз ступи-
ти на видавничу ниву, не
хапальник? Якщо — просто
чоловік без великих претен-
зій, котрий хоче відкрити
своїм землякам очі на їхню
ж так землю, на минувшину

і теперішній день? Чи ж
вдається йому у передринко-
вій круговерті, коли у пер-
ших рядах поки що вирізня-
ються переважно спритні
«жучки»?

Виявляється, вдається. За
умови великого і чесного ба-
жання. Як засвідчив це
поет з міста Дубна на Рівнен-
щині Микола Пшеничний. От
узяв і під крилом тамтеш-
ного Товариства української
мови імені Т. Шевченка
«Просвіта» став видавати ці-
каву газету «Наш край». І
не лише газету... До сивого
волосся дожив чудовий по-
літичний гуморист, вчитель з
Клевани Ростислав Солонев-
ський, люди зі сцен не від-
пускають, коли виступає, а
книжки видати не міг. Па-
перу, казали, немає. А Ми-
кола Пшеничний взявся — і
видав. У бібліотечці газети

«Наш край». Симпатична
така книжечка. «Хто є хто»
називається.

А до Різдва у цій добрій
бібліотечці вийшли «Колі-
ди», записані науковцем Ана-
толієм Пастушенком. А ще
тут видано — не повірите,
що так багато встигнуто за
короткий час — красеняві
праці рівненчанина Гурія Бу-
хала і дубнівця Ігоря Лозо-
в'юка, збірка поезій репре-
сованого і згодом реабіліто-
ваного Василя Галетні «Не-
вольничі струни» (вірші з-за
колючого дроту), «Весела
абетка» для дітей Любові
Пшеничної, поетична збірка
дубнівського робітника Во-
лодимира Дюміна «На цвин-
тарі свободи», «Маленьке
євангеліє» (для сімейного
виховання)...

Виходить, можна? От би
республіканським видавницт-
вам з такою увагою і пова-
гою ставитися до авторів! А
зрештою... Хіба не можна
припустити, що десь у дале-
кому (чи не зовсім) майбут-
ньому славне місто Дубно
стане потужним осередком
книговидавництва? Ми ж —
на порозі ринку, то чому б
не помріяти? Творчої снаги
і любові до слова у Миколи
Пшеничного вистачить.

Сергій МЕЛЬНИЧУК,
власний кореспондент
«Голосу України».
Рівненська область.

«ЗЛОУ» І «ПОКА»

Дюма був р-
дещо принраже-
мантизував тобт-
це! А тема такі-

Фантастична
ливого розподі-
навчила не вір-
коли Білолілля
що на Сумщині
передплати 90
томного
О. Дюма, вико-
Ради прийняв
дає їх до бібл-
бити доступним
галу книголюбів
має пільги і
цілком законні
ня цінного зіб-
лись із солом-
ням. Та знайш-

Як у воду дм-
місцевої «Радя-
Коли передпл-
закінчилась і с-
результат, лю-
Лише 20 прим-
за Призначення
лася: меру Біл-
зеву, заступник
виконкому, гол-
народного кон-
кові прокурора,
рям райлікарні
начальнику рай-
О. Кужілю, як
товар, та де-
співробітникам.

Судачи з ріш-
голози райко-
ка, найближчим
чекане суворе п-
ж стосується
перерозподілу,
Васильович чо-
хай, мовляв, це
сумління кож-
Фантастична!

якби сумління
номенклатури
нулось — ото
тина. А тан —
лійний казан з
до нього ближ-
Одна нація
нарешті, всі
Принаймні кож-
падок достат-

Віталій МАВ-
власний
«Голосу Укр-
Сумська обл.

ПРО КІНО

ЛУГАНСЬК
старіший кім-
тець». Покуп-
ційний цент-
ловностістач». Т-
ся в 1 мільй-
карбованців. І
ганізовано без-
денний пока-
для дітей, пе-
лдів. Створен-
людей, провод-
ки, ярмарки.

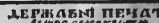
Юрій

ДЯД

Бог створив
Коль зроби-
знаю, як де,
про це знають
лого року, на-
цього міста ви-
дьян та приїжд-
вогнепальної з-
і значну нільні-
рідним ренорд-
власників пер-
налів, мабуть,
М. Довгортуч-
примісного се-
нього вдома з-

**«ЗЛОЧИН»
І «ПОКАРАННЯ»**

Олександра КЛИМЕНКО.
Фото автора.

Наша дійсність

ХТО В РУКАВИЧЦІ ЖИВЕ

Володимир БОНДАРЕНКО
Цюрупинськ
Херсонської області.
Мад. Сергія ФЕЛЬКА

створив чоловіків. Сем заробив їх рівними. Не ян де, а в Севастополі де знають добре. Минулому, наприклад, міліція міста вилучила у горобіжників 147 стволи вальної зброї, 30 гранат у кількість набой. Своєю рендорсменом серед ків персональних арсе-мабути, треба важити вгору ченке, мешканця юного селв Фруктозе: у адова зберігалась... ну-

ГОЛОС України

Прочитавши заголовок, читач подумав, що мова йтиме про відому з демократичних кріпких форму роботи опозиції — тінюаний уряд. Але до демократії нам ще далеко і проблеми тінюового уряду існують лише теоретично.

Ну, а Указ Президента СРСР від 29 січня 1991 ро-

Тепер про деякі правові аспекти згаданих вище Указу й наказу.

[illegible][illegible]

Олександр ЄМЕЦЬ,
голова постійної Комісії
Верховної Ради
УРСР з прав людини,
світолова КР Партії
демократичного відрод-
ження України.

Київська міська Рада народних депутатів прийняла рішення, яким зобов'язується екстериторіально на території столиці України військовослужбовців, озброєних стріляючою зброєю, бронетранспортерів та іншої бойової техніки з метою охорони громадського порядку до прийняття єдиного рішення Верховною Радою України.

Отже, в Києві поки що
без БТРів...

Парад, який переростає у патрулювання?
Фото Олександра ГЛЯДІЛОВА.

ПОБУДУВАТИ СПРАВДІ ПРАВОВУ ДЕРЖАВУ

Докола Указу Президента СРСР та наказу міністра внутрішніх справ і оборони зараз точиться багато суперечок. Згадуючи про недавні події в Литві, люди вбачають у цих документах загрозу демократії, мають у своїй свідомості картини літвізового перевороту. В дискусіях на цю тему мені здійсня, на всіх рівнях більше емоцій, ніж виваженості й реальної оцінки ситуації, яка склалася в наших містах і селах.

[illegible]

Цей захід Президента, Міністерства внутрішніх справ і Міністерства оборони допоможе нашої мілліції, яка захищається від нестачі людей і техніки, по-справжньому захистити права громадян.

Думаю, що дуже багато залежати від того, як організувати спільне патрулювання. Тут можна використати якнайкраще всі переваги працівників міліції. Ви слідкуватимете за суворим дотриманням народом законності під час патрулювання, а також будете готувати дуже диференційовані, з урахуванням конкретної обстановки, в Києві, як на мене, спецзавдання, які будуть виконуватись лише в деяких місцях. Застосування військової техніки взагалі не доцільно. Але на Україні є величезні сили безпеки, які повинні шукати бачковою терористів. Люди мають відходити від місця, де народились, і тікати.

— Як ви вважаєте, чи є в Україні загроза життю європейців?

Охорона порядку чи військовий стан?

Міжприміжці січня в Харкові в Будинку культури «Будівель-
ня» відбувся Демократичний
Конгрес. В ньому взяли участь
представники 42 політичних
партій і рухів Радянської
Союзу. Серед них — Партія
демократичного відродження
України, Народний рух Украї-
ни, Демократичне партіє Ук-
раїни, Українське студентське
спільноту, Соціал-демократична
партія України, Українська жі-
ноча демократична спілка
Партія зелених України та інші.

Представляли 10 суверенних
республік розбіжний Північ-
нокавказький регіон. У
заяві про Демократичний

Конгрес, спільну Декларацію прийняли Завер про створення Демократичного Конгресу як коаліції належних являть і рухів соціал-демократичної, ліберальної та національно-демократичної орієнтації, також з приводу намену між-партиї дискусійні слова і об-

рози СРСР № 493/513 від грудня 1990 року. В останній відомістю, що загострила внутрішньополітичні обставини в СРСР, зникнення для зброюну народну, падіння рівня виробництва емігравції з Президентів, Верховної Ради Кабінету міністрів СРСР та мінючих заходів, які зумовили сповзання країни до суїцидального заосу. Виникла чітка думка може знову впасти, і користуватися довірою народ. Проголошено про необхідність перебудови - одержати підтримку нас. Навіть перебудова обумовлюється яєрефривувальним факторів і не зачіпає підвалини тоталітарного режиму.

Схоже про це свідчить аналіз, вставляється ярий для яєрішення внутрішньополітичних проблем. Це вже кризізено до пропозитиву у Вікіції, Банку, Історії та інших.

У відповідності з Указом
Президента та наказом міняю

ріє внутрішній спротив і оборону міст СРСР № 493/513 від 17 грудня 1990 року, — підкреслюється в Заяві, — з метою ефективно вводити військову справу в дію, а також забезпечувати військовий стем. Армію зобов'язують посягати охорону громадського порядку та боротьбу з «правопорушеннями». Зокрема, заброні стрільцю озброєну петрулі айдуть на в'язці «в разі ускладнення опрації» обстоїною, а тож чясні під час проведення м совах акцій громадян.

Притамаяє існуючому р
жму лицемірство, — наго
шується в документі, — сп
бе зберегти об'являя яр
міжнародням спітоварьств
штохають на юдьялшу фал
сифікацію, язаявочю авед
на війсьмового стаяу борот
бою зі злочинністю і зміна
ням правопорядку.

оглядач «Голосу України».

ПРОБЛЕМА асиметрії, тобто — боротьби в людській ірраціональності з раціональною, духовною і плотьською, істинною та інтелектуальною — все це найважчою мірою відігравало в теорії Валерія Підмогильного «Поєстих без назви», скомпонованої в довершений художній форми. Письменник знав чим і чому творить поезію, не ринів миття з філософії. В. Підмогильний, може, як ніхто з тогочасних українських прозаїстів, глибоко і даунізмально студіював не лише європейську літературу, а й філософію Спінози і Канта, Шопенгауера і Шлегелера, Ніцше і Страуса. Письменник сам був у чомусь і боротьбою своєї істини й інтелекту: перше абстрактне немовилом дієвість з її неймовірним будівництвом сувереністатів, а другий — сего однієї висоти асиметричності, лізання на ідею у есхатологічній русі природи. Впровадом творчого шляху перемалювало, то те, що інше. В есхатологічній теорії, здається, автор відносно правого синтезу. У крайньому разі, устими Горьодського він проголосив кредо митця: «Повезати людей і ідей нашого часу в їхніх сучасних і левітарних». Але для цього потрібно було безкомпромісним правдивим і аналітичним, з пристрасним багачем лізати вгущину життя. «Тоді як не сплатити ночей. Ваші думки витягати, як голодні собачки. І можна рідко як листівкою власною кров'ю, в це єдине фарбо, що ніколи не втрачає блиску».

Соціалістичній Республіці він рідко мав майбутню долю непокінчених творців художнього слова: «...показати волі терміном на десять років кожному з конфіскаційно особисто приналежного майна... Вирок остаточної і оскаржено не підлягає».

Велетський архієпископ ГУЛАГ почав на своїй новій жертві. В. Підмогильному пролягла дорога на українську Голгофу двадцяти століття — Соловки...

ЕПОПЕЯ перебування в спеціалізованій сумішній есхатологічній епітопі Соловєвської монастиря — то це мало досліджене на основі сторінки життя письменника. Дивом уціліли (дуже багато збережено невіданими друзями сім'ї Підмогильних) 25 листів до дружини, матері й сестри з далекого північного краю пролягати спільне світло на ту

кі. Але біля перма репресивної машини постав улюблений Я. Ставіна, «злазний нарком» Євков. До конітабора цілодобово йшли залізничні ешелони, пливли бачки — раби XX століття перебували на удурі бузвоні п'ятирок. Соловки були переповнені. Від зайвого «беласту» монахи й очистились. А там, наперці, виявилися політично неблагонадійні. Під велетним епісхосом їхніх провізів Особлива трійка УНКВС Ленінградської області поставила вирок «розстріляти». 3 листопада 1937 року, до двадцятилітнього ювілею Жовтневої революції, за борку Соловєвського монастиря востанє вийшли «вороти нагород». Серед них були В. Підмогильний, М. Зернов, Г. Полішук, Г. Епін, Л. Курбас, М. Кудін...

ВЕДРОДЖЕННЯ інтелектуальної роботи на стало в 60-х роках, переважно у творчості тодішніх митців: Харуца, Г. Тютюнника, Ю. Шербака, Р. Адріашинця, Вал. Шевчука. Шопенра, це покоління також читало В. Підмогильного лише в приватних бібліотеках, де змусили зберегти його книжки. Нюда зброя його творів так і не вийшла аж до перебування див. У всіх попередніх академічних і вузівських курсах історії української літератури він так і промовчав, залишається проповідником есхатологічного і сепітичного, над яким, мовля, такі-то традиції декадентства, натуралістичної літератури та дрібнобуржуазне сприяння революційних подій. Сьогодні спойню і недовідаючи відкидають таї, в душі у вулгарного соціалізму, загнаним. Ажте бачили, справді неординарну особистість, талановитого письменника, чий творці, за словами Валерія Шевчука, без натиго масмо підстави зарахувати до класики української поміткової літератури.

Володимир МЕЛЬНИК.
Київ.

Сумнівів більше не було — забирали найбільш чужі. Але відтакі міжди не збирали. Жуди, коли конітабором — вся країна? Та й не в його це одати тікати, не вичислити ані найменшого злочину. А куди втече весь народ, щойно перемелений жорнами страшного голодомору? І як потім називатися письменником цієї нації, коли кидати її в луху годино?

Велетський архієпископ ГУЛАГ чехав на свої нові жертви. В. Підмогильному пролягла дорога на українську Голгофу двадцяти століття — Соловки...

КОЛОС НА ІВНІСКОМУ

ВІН прагнув не робити сам. І тому не раз, як задували друзі його молодість, оминати у дохому, куди сувереністат між тим, що бачило його письменницьке око, і що вимагало ортодоксальна критика, обгородило ідеологічними гаслами. Тоді в нього опускалися руки, він довго не підкопав до письменного столу, по-людськи крикнув грізний усміх: «Не пишешся...». Не писався й після 1 грудня 1934 року. Газети з номера в номер подавали матеріали про розслідування обізнаності С. М. Прова, — про прикриття терористів і організації, що все те заповідали. У Києві і Харкові це надіслало в чомусь інших причини арештовувати велику групу інтелектуальних, серед яких були письменники К. Бурейко, О. Вислюк, А. Кургушевський, Д. Фальківський, В. Мисик, один з найбільш чужих побратимів по «Лінійці» в МАРСУ — Г. Косику. Незрозумілий на несправедливості, прямий у судженнях, чей талантований прозаїст, як уже тривалий час піддавався масовому цькуванню. Покинувшись до справедливості, він на весняній нараді ювілейних письменників звернувся до них словами російського класика М. Некрасова: «Братя! Як сателіти! В нашої судбє чужої дещо розколює...». Пишучи завіт про цю нараду, головною оргкомітеті Спілки письменників на Україні І. Кулик недовідаючи застеріг не писати Г. Косику: «Колі він далі уперто члїпатиметься за елементи капіталізму, не втрачений в його сідло, то творчість його і його одолучення (х, на шаста, не багато) — справді розколює. Навіть більшою мірою, ніж думас сам Некрасов».

ІОСЬ просичило вже збуватися... Перекладені Г. Косинкою «Мертві думи» М. Гоголя виходили в Києві перекладача, а на титульній обкладинці книжки зазначено: «За редакцією В. Підмогильного» — письменник виручав друга. Йому чте повірили. Чи повертати заїра? І хто рятуватиме його твори й переклади? Для якого читача, який добу?

6 грудня в Занявський будинок творчості приїздила дружина: «Учора в Києві заарештовано Євгена Плужника... Треба втіхати». Сумівши обійти не було заборони виходити. Але втіхати міжди не збирали. Жуди, коли конітабором став вся країна? Та

й не в його це вдаті тікати, не вичислити ані найменшого злочину. А куди втече весь народ, щойно перемелений жорнами страшного голодомору? І як потім називатися письменником цієї нації, коли кидати її в луху годино?

ДУМАТИ так йому до зволілось ще дві доди. А 6 грудня 1934 року письменника Підмогильного вже не було. До Харкова, під кошовом, їхав арештант, зашуканий у тому, що не виконав контрреволюційної терористичної організації, яка ставила своєю метою організацію терору на керівників партії. До серпня січня 1935 року він перебував у спецрозділі Харківського в'язниці НКВС. Деякісний термін розгляду справи В. Підмогильного спеціальним постановом проваджувався тричі. Слідчі вимагали з'ясування в історично-літературних, письменницьких і журналістських колах, чому не повернувся у спецрозділ Харківського в'язниці НКВС. Але сили були далеко нерівними, ажте йшлося не тільки про логічну аргументацію. Пробувати творів за кордоном, поїздки в Прагу й Берлін в складі письменницької делегації (1926 рік) — це зв'язки із зовнішньою контрреволюцією, критиківанні з професором П. Єфремовим у Катеринославі, доборі стосунки з його братом — академіком С. Єфремовим у Києві, дружба з Г. Косинкою та М. Івченком — це підтримка внутрішньої зорони контрреволюції. А це зачитувалися справді різні арештовані письменники (М. Яловос, С. Пилипенко, О. Слісаренко), вже знаменитих мовляло й фізично, котрі зливали себе контрреволюціонерами і всіх своїх знайомих...

І 1 січня 1935 року В. Підмогильний писав, що належав до «групи письменників-націоналістів з терористичними настроями у ставленні до комуністичної партії». До цієї «страшної» групи входили, крім нього, це В. Полішук та В. Вранський (як той час вважався «зрайованим»). Та й невідомо, чи контрреволюційність полягала в тому, що, на думку письменників, політика колективізації привела до кризового голоду. А «терористичними настроями», після самогубства М. Хвилювського та М. Сирини, називалися розмови у вузькому колі про Пощинку на як «душещипальна українського народу».

27 березня у закріпленій сумою засідань, без свідків, без записників, було розглянуто справу № 0024. Іменем Союзу Радянських

сторінок. Потерпі часом аркуші то волають відчуженою, дошмикаючи невідомості про долю родини, що, мовляло, розпадається й його «заочинку діяльність». («Рідна Катю, листів до цього часу немає ні від тебе, ні від мамі. Чекаю кожного дня, встаю з надією, лягаю з новою надією, що лист прийде завтра. Повинні же він коли-небудь прийти!»), то сповнені нагадуванням заспокоїти себе, дружину, а найбільше —

недремне цензурає оно неймовірним благополуччям самотнього ув'язнення («На мене в мене простора. До 1 після обіду маю прогулянку годиною. Харчування достатне, хліба і курку мені цілком вистачає, обслуговування і чистота не залишають бажати чогось кращого»), до вражливості готовності порукати дружину й семілітньо, що спина хвилюю відчуження від зв'язків з ним, «ворогим народом» («Напущення серця мені митко... і голоне не почуває себе зі знайомию цією. У тебе є дитина, а я — минуле. В попередньому листі я послал записку Ромі — шлюдую тебе по тепер. Не треба йому нагадувати про мене, він чей, який забуде, і це добре»).

Проте ні дружини, ні сил якіколи не переступили моральної межі. Вони лезли на ділі своїх зволілих душ лишали крайку України в поверненні справедливості, хоча дочекалися її змогла лише сама К. І. Чернішівна (Роман помер в історичній студентстві). А тодісний в'язень підмогильний 1937 року обернувся невідомістю, коли разом урвалося листування, немовби у зв'язку з косячними рішеннями на острові. Але то була неправда. Після поволі реабілітації (в серпні 1936 року) було надіслано з Ленінграда копію свідчення про смерть, де зазначалося, що «Підмогильний Валерій Петрович помер 19 грудня 1941 року, віком 40 років. Причина смерті — рак печінки...» Це тем було неправдою...

ДО осені 1937 року, навіть у тих ізоляційних умовах, тобою особливого призначення письменник змушував себе творити працювати. Спочатку він береться за перекладати, а потім і за оригінальні писання. У листах задується невелика поєстих про життя одного будинку, потім оповідань, а з весни 1938 року постійні агади про роман «Осін 1929» — про початок колективізації на Украї-

ГОЛОС УКРАЇНИ

ПЕРСИДСЬКА ЗАТОКА: ДЕНЬ за ДНЕМ

Гаряча лінія

Бомбардування не припиняються

Офіційні особи Сполучених Штатів заявили, що літаки американської коаліції продовжують бомбардувати іракські аеропорти і командні пункти в перській затоці. Також знищено або серйозно пошкоджено більшість мостів на шляхах, які ведуть до оборонних позицій іракських військ у Кувейті. Представники британського командування повідомляють, що 16 штурмовиків «Торнадо» зробили наступову установку у західній частині Ірану. Інші союзні літаки знищили склад боеприпасів на півдні від столиці Кувейту. За повідомленнями американських засобів масової інформації, в індійській океан увел бомбардувальник B-52, який повертається на базу після боєвого вильоту на Ірак. Вбито двоє членів екіпажу.

Посол Ірану в Ісламабаді Мансурі заявив, що сто тисяч пакистанських добровольців, які висловили бажання воювати на боці Саадда Хусейна, не зможуть перетнути Іран через іракську територію. Іран дотримується нейтралітету і ніколи не дозволить цього, наголосив посол.

ПРОТЕСТИ В ЄГИПТІ

Деякі опозиційні партії Єгипту засудили операцію союзників, закликали до негайного припинення вогню в регіоні Персидської затоки і оголосили про плани проведення маршу за мир. На прес-конференції у Каїрі представники цих партій підкреслили, що вони виступають проти іракської окупації Кувейту, але вважають, що антііракська коаліція не має права силовитися цією війною і знищити Ірак.

Наш прес-клуб

Очіма зарубіжних колег

«Янціо «диктатор з Багдада», віддавши наказ про нанесення ракетного удару по Тель-Авіву, здійснив гігантський військовий тиждень, що Ізраїль, що вирішує проблему зустрічного удару, чинить безпрецедентний дипломатичний тиждень на всьому світі від Вашингтона до Москви».

Саадда Хусейна намагався спровокувати серйозні наслідки, змішати усе на Близькому Сході і надати війні ідеологічного характеру. Він чудово розуміє, що це найсприятливіший ґрунт не тільки для перетягнення до свого табору арабського населення, але й для приведення у стан палачу лідерів країн — учасниць антііракської коаліції».

«Кор'єр де Парі (Франція)».

«Якщо Ізраїльська держава дасть себе спровокувати на зустрічний удар, то мети Саадда Хусейна буде досягнуто. Тому інтересам самого Ізраїлю відповідає стриманість. Американським і радянським керівництвом прав, вказуючи на небезпеку розширення конфлікту в разі ізраїльського удару. Слід зрозуміти все, але втримати Ізраїль від цього».

«Франкфуртер рундшав» (ФРН).

«За словами ізраїльських та американських офіційних осіб, співробітництво між адміністрацією Буша й Ізраїлем у віднощі ракетних ударів Іраку різко поліпшилося американсько-ізраїльським відносинам після двох років зростаючої у них напруженості. Одним зі офіційних осіб чужого відомства, що вважали морозів, яке у нинішній момент проявляють обидві країни, та участь американських солдат уперше в обороні Ізраїлю — наслідок, головним чином, збігу їхніх стратегічних інтересів, а не результату виявлення ними взаємної зацікавленості. Якщо ж ці інтереси зміняться, то ж і саме цілком може статися і з їхніми добримі почуттями один до одного».

«Нью-Йорк таймс» (США).

«У С. Хусейна може виникнути бажання атакувати Туреччину, щоб іще більше підняти власний авторитет в арабському світі. Вже зараз у нього є підстави стверджувати, що проти Іраку згуртувався 28 держав».

«Таймс» (Великобританія).

З цими дев'ятьма приємно піти до міністерства, на танці. А ще — не стріснути й нічим не зустріти пошукати, і навіть без охорони місцевої-військового патруля можна обійтися. З такими подругами почуватися, мов за мам'яною стіною. Адже ці ародні дівчатка — відомі з джорністи. О. ЧУГАЙ з Ізраїлю — чемпіонка СРСР, в В. МОРОЗ із Мінська — призерка всесоюзної першості.

Фото Миколи БОЧКА.

3 ПОТОКУ ПОВІДОМЛЕНЬ

Хмель. Результати матчу чемпіонату СРСР серед клубів вищої ліги: ЦСКА — «Торпедо» (Ярославль) — 3:3, «Динамо» — «Динамо» (Москва) — 1:0, «Хімік» (Воскресенськ) — «Спартак» (Київ) — 8:5, «Торпедо» (Усть-Каменогорський) — «Крила Рад» (Москва) — 2:7, «Торпедо» (Нижній Новгород) — «Спартак» (Москва) — 3:2, ЦСКА — «Динамо» (Москва) — 1:1, «Динамо» (Рязань) — «Торпедо» (Ярославль) — 3:2.

Футбол. До Шотландії влітати збрив СРСР з футболу, яна збрив мє зіграли товаришські матчі із місцевою національною командою. До складу радянської національної вищої ліги: аеропорти Уварова та Нарчасова, польові гравці Кульнова, Цейбей, Мох, Чернішова, Камельська, Шпільова, М. Савичева, Д. Кузнецова, Татаринова, Коліпанова, Ірина, Гещина та Мостового. В гляндо до них приєднались: Добровольський, Алайковий і Горіловський, які грають у зарубіжних клубах. На жаль, напад збірної СРСР Михайлівського не зможе прибути до Шотландії, бо саме завтра його клуб «Сампдорія» грає матч 1/4 фіналу Кубка Італії з командою «Торіно».

Як відомо, 6 і 20 березня ФК «Динамо» (Київ) і ФК «Барселона» проведуть матчі

1/4 фіналу розіграшу Кубка кубів. Керівник клубу доповідає, що обидві сторони зобов'язані прийняти по 134 болівальників і надати їм безплатно місця на своїх стадіонах під час поїздки за Європу.

Слава богу, достроково пішов у відставку футбольний арбітр міжнародної категорії з Швеції Ерік Фредріксон. У нього прихильний футбол і гравця з чим особливим розумінням. Це Фредріксон єм позитивну вражув Дієго Марадону у власному штурмовому майбутньому не призначив півелеті, який міг донорити зміни несправити для збірної СРСР підсумок матчів з аргентинцями на минулому чемпіонаті світу з Італією. А на попередньому світовому футбольному форумі в Манчестері, з того іншого, як Фредріксон, захищав гол у ворота нашої команди, який забив з анімого полеміки «пома грози». Це дозволило вийти до наступного кола її суперником — бельгійцем.

Шведський арбітр (йому виповнилося 48 років), який обслуговував три світові чемпіонати і дві європейські першості, міг би судити міжнародні матчі ще два роки. Один його «юніон» добре набрав на ОІФА, і вони з американським футбольним Швейцарією з програвим прибутком Фредріксона «далі з очей». Що й було зроблено.

ПОГОДА

Як повідомили нещодавно кореспонденту з Гідрометеоцентру, 5—6 лютого у східній половині України без опадів, на решті території часом навітряний сніг. Вітер північно-східний і східний, 7—12 метрів на секунду. Температура вдень 10—17 градусів морозу, вночі 17—22, у північній і східній частині падає до 25—30 градусів морозу.

По Київській області сьогодні вдень поведуть навітряний сніг. Вітер північно-східний, 7—12 метрів на секунду. Температура 10—15 градусів морозу.

НАД НОМЕРОМ
ПРАЦЮВАЛИ:
Відповідальний
секретар
Віталія Судак.

Черговий редактор —
Володимир Шевцов.

Автор мовити —
Анатолій Миронюк.

Зайковий секретар —
Людмила Піддубний.

Випусковий —
Людмила Ключко.

Оформлення —
Володимир Кисельов.

Коректори:
Лєса Овчинникова,
Валентина Лушнік,
Світлана Сватковська,
Олена Чоповська,
Галина Кабелка.

Варіантиски:
Тетяна Балюк,
Алла Буднікова,
Марія Саводок,
Ольга Шевченко,
Анатолій Артемюк,
Світлана Кисельова.

Лінотиписти —
Тетяна Музичка,
Наталія Поляк.

Орденом Леніна комбінат
друку видавництва
«Радянська Україна»,
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50,
індекс 60955.

Тираж 165.658.

Переподаткова ціна
на рік 17 коп. 88 коп.
Зам. 03150241.

Сестра Верховної Ради нашої республіки приймала щирини інтересу з боку дипломатичного корпусу, виступаючи у столиці України. На фото: Генеральний консул Федеративної Республіки Німеччини у Києві Хенніне Граф фон Бессеціт та консул цього ж генерального консульства Юріст Мери у залі пленарного засідання сесії. Фото Олександра КЛИМЕНКА.